

Rodinné záležitosti
je třeba držet v tajnosti,
zejména když
je ve hře...

ZRADA

MARTINA COLE

ZRADA

MARTINA COLE

2018

Copyright © 2016 by Martina Cole
Translation © 2018 by Dita Kelbelová

Veškerá práva vyhrazena. Žádná část tohoto díla nesmí být reprodukována ani elektronicky přenášena či šířena bez předchozího písemného souhlasu majitele autorských práv.

Z anglického originálu BETRAYAL,
vydaného nakladatelstvím Headline Publishing Group, 2016 v Londýně
přeložila Dita Kelbelová
Odpovědná redaktorka: Karin Lednická
Jazyková redaktorka: Hana Pušová
Korektura: Iveta Muchová a Karla Bedřlková
Sazba písmem Minion Pro: Rajka Marišinská a Dušan Žárský
Vydání první
Vydalo nakladatelství DOMINO, Na Hradbách 3, Ostrava 1,
v červnu 2018

ISBN 978-80-7498-271-2

*Věnováno Freddiemu Marymu a Lewisovi Clarkovi.
Pořád jste moje burgříky Kahuna, i když jste už velcí kluci!*

*A Debbie z občůdku Karakum!
Jsi moje záchrana!*

KNIHA PRVNÍ

Pohled, má matka a mí bratři!

Matouš 12,49

Ženo krásná, služko bláhovosti,
pozdě zvědělas, že muži lžou,
od smutku nic tě neoprostí,
stud bude ti věčnou potravou.

Vikář wakefieldský,
Oliver Goldsmith (1728-74)

KAPITOLA PRVNÍ

1981

Hlas Reevy O'Harové zněl hlučně a řezavě, tak jako vždycky, když se jí dostalo publika v jakékoli podobě. Dokonce i v 8.15 ráno v místní samoobsluze dokázala pobavit. Hlavně díky tomu, že když byla v ráži, uměla být velice zábavná.

„A tak jim povídám: ‚Běžte za svýma fotrama a vydyndejte nějaký prachy z *nich!*‘“ Zapištěla nad svým vlastním vtípem smíchy a pár dalších matek v rušném marketu se k ní připojilo.

Z rudě namalovaných rtů jí jako vždycky visela cigareta a její vyboulené břicho prozrazovalo každému, koho to zajímalo, že brzy bude rodit.

Jack Walters, šéf samoobsluhy, měl Reevu rád. Ve skutečnosti nebyla tak špatná – jen se na ní podepsala ta spousta chlapů, které tak přitahovala. I *jeho* přitahovala. Byla to hezká mladá žena se srdečnou, štědrú povahou a očividně i zdravým přístupem k sexu – na rozdíl od jeho ženy Doris, která měla za to, že by se měl odehrávat v naprosté tmě a tak rychle, jak je to jen možné. Tenhle střípek moudrosti si ovšem Jack nechával pro

sebe; Doris byla stejně úzkoprsá, jako byla vychrtlá. Spát s ní bylo jako dělat to s kostlivcem.

Doris Waltersová sledovala Reeva se sotva skrývaným pohrdáním. Reeva pro ni představovala všechno, co bylo ve světě špatně.

„Můžu ti s něčím pomoci, Reevo?“ V Dorisině tónu bylo řečeno všechno a nikdo nepochyboval, že Reeva jejímu tónu rozumí do puntíku.

Reeva se usmála tím svým širokým úsměvem, který úplně měnil její tvář, a nahlas řekla: „Kam se poděla obsluha s úsměvem? Máš výraz, kterej by vyděsil i smrtku!“ Reeva se k ní naklonila, jako by byly v obchodě samy, a zahulákala: „Zase jsi ho nachytala s ptákem venku, co?“

Jack Walters v rozrušení zavřel oči, zatímco celý obchod vybuchl salvou dobrosrdečného smíchu.

„Nic si z toho nedělej, Doris, to se stává i těm nejlepším z nás!“ zakřičel někdo z fronty za Reevou.

Doris se podívala na mladou ženu, jíž opovrhovala celou svou bytostí. Za hurónského smíchu se otočila a vytratila se do zadní části obchodu, ale Reeva za ní ještě zavolala: „Tak já to budu brát jako souhlas, jo?“

Pak se obrátila k Jackovi Waltersovi a vlídným hlasem, napodobujícím jeho ženu, řekla: „Dala bych si deset kousků čísla 10, dobrý muži!“

To spustilo další salvu smíchu. Jack ji beze slova obsloužil, ale všichni viděli, že má co dělat, aby se nerozesmál s ní.

Tak to byla Reeva O'Harová; byla jako drožděná pomazánka – buď jste ji milovali, nebo nesnášeli.

KAPITOLA DRUHÁ

Doris Waltersové bylo samým ponížením zle od žaludku. Mohla tušit, že ta děvka vytáhne před ostatními zákazníky zrovna *tohle*.

Oči ji pálily zadržovanými slzami. Musela přemáhat nutkání vrátit se dopředu, popadnout nějakou hůl a pěkně tu zmalovanou couru přetáhnout. Nic víc totiž nebyla, to mohl každý vidět na těch jejích parchantech. Každé jinak barevné, každé s jiným otcem! A Reeva O'Harová se přitom naparovala, jako by byla *někdo*. Načesané vlasy, nalíčená, aby si jí každý všiml – Doris viděla, jak na ní její manžel může oči nechat –, a přitom co nevidět pověsí dalšího bastarda štědrému sociálnímu státu na krk.

Jenže takhle to tehdy chodilo: udějte si děcka a pak ať za ně platí ostatní – poctiví dřiči jako Doris. Dostali obecní byt a k němu i nábytek. Bylo to ostudné, jak to tihle mladí vedli. Zatímco lidé jako Doris, která si ukončila vzdělání, našla práci a všechno dělala, jak se má, zůstali bez dětí a museli přihlížet tomu, jak Reeva a jí podobné rodí jednoho spratka za druhým. Jakoby nic. Což u Reevy očividně platilo. Vždyť kolikáté už čekala? Doris na pár vteřin soustředěně přimhouřila oči. Bude to

Reevino páté dítě za posledních dvanáct let. První se jí narodilo, když jí bylo čtrnáct! A jak se tím chlubila – břicho vystrčené, jako by udělala něco úžasného. Porodila čtyři pěkné syny, jednoho po druhém – a dokonce i Doris ve svých světlejších chvílkách musela uznat, že jsou všichni jako ze škatulky a vyvedli se náramně. A dokonce byli i zdvořilí, což bylo s podivem vzhledem k tomu, co museli dennodenně poslouchat; ta holka mluvila jako dlaždič.

Když došlo na Reevu O'Harovou, žárlivost Doris Walkerové neznala hranic. Reeva představovala všechno, čím Doris pohrdala, a měla všechno, po čem Doris toužila: pěknou tvář, přátelskou povahu a schopnost otěhotnět, jen co se otřela o chlapa.

KAPITOLA TŘETÍ

Aiden O'Hara sledoval, jak jeho matka rozdává sladkosti svým hochům. Byla pěkně potrhlá, ale pro své děti dělala, co mohla – Aiden to věděl ze všech nejlíp, a proto ji miloval. Někdy se za její chování styděl, ale věděl, že je to její způsob, jak se vyrovnat se světem – nebo spíš s vlastním životem. Byla laskavá a milující, a podle Aideny toho ostatní zneužívali. Přísahal si, že až bude starší, pořádně se o ni postará a ochrání ji – obzvláště před muži. I ve svém věku už toho viděl víc, než dával znát, ale věděl, že dokud nevyroste, moc toho nezmůže. A tak jí prozatím pomáhal, jak mohl, a staral se i o svoje bratry.

Uvědomoval si, že jako rodina musejí působit všelijak – směsice různých ras a barev pleti –, ale přesto přesně tohle byli: rodina. Díky jeho mámě. Otec Hagen o ní jednou řekl, že je to „vlídná a ušlechtilá duše“, a Aiden dokonce už ve svých dvanácti věděl, co to v řeči ulice znamená!

Zdálo se, jako by neustále přitahovala špatné typy, jak by řekla jeho bábi, ale měla v sobě jiskru, která lidi jednoduše lákala. Její děti ji zbožňovaly a spousta žen v ulici ji obdivovala – nejen kvůli jejímu přístupu k péči o všechny své děti, ale taky proto, že si s nikým nezdala.

Aiden všechny bratry sehnal dohromady, aby Reevu políbili, a pak je vyprovodil do školy a vstříc dalšímu dni otročiny.

Reeva se dívala, jak její tři nejstarší odcházejí. A pak vzala toho nejmladšího za ruku a s širokým úsměvem mu řekla: „Nezajdeme si na čaj a na koláčky do kavárny? Zasloužíme si to, co ty na to?“

Porrick se šťastně zazubil; líbilo se mu, že je nejmladší, protože měl mámu celý den jen pro sebe, a nic lepšího si nemohl přát.

KAPITOLA ČTVRTÁ

Eugenu O'Harovi bylo sedm a na svůj věk byl velký. Pleť měl temně černou, oči modré a vlasy nosil dlouhé. Byl to tichý kluk, ale ne proto, že by se styděl.

Jeho učitelka, vysoká, robustně stavěná žena z Trinidadu, paní Bonasarová, ho měla ráda – a věděla, že jak poroste, čekají ho těžké zkoušky.

Eugene seděl v lavici vždycky s Caroline Albovou, dívenkou drobnou jako víla, s velkýma modrýma očima a dlouhými plavými vlasy. Málokdy se od sebe odloučili, ale byla to zvláštní dvojka – už jen proto, že Carolinin otec byl zarytý skinhead a rasista.

Paní Bonasarová sledovala, jak si ti dva povídají s Peterem Jonesem, vysokým hochem, který už teď měl nadváhu a nejlepší předpoklady k tomu, aby šikanoval ostatní. Od nápadných očí až po malou zlomyslnou pusku vypadal přesně jako grázl – a jeho učitelka měla pocit, že pokud se mu brzy nepřitáhnou otěže, tak se tenhle potenciál naplní a stane se z něj krutý a neústupný člověk. Ostatní děti ho neměly rády a zdálo se, že jemu to naprosto vyhovuje. Peter byl rozený samotář.

Paní Bonasarová si smutně povzdechla. Kdyby se jen rodiče o své děti tu a tam zajímali, kolik bolesti a smutku by mohli

sobě i ostatním ušetřit! Viděla, jak Peter mluví k malé Caroline, a přešla po třídě, aby slyšela, co jí říká – ať už to bylo cokoli, to ubožátko jeho řeči očividně neslo těžce. Znovu si zhluboka povzdychla, když zaslechla šeptané: „Negrova kámoška“. Nepochybně jeden z oblíbených výrazů v Peterově rodině, protože ten kluk ho používal při každé příležitosti. Než ale stačila otevřít pusku, aby chlapce okřikla, Eugene O'Hara, který tu nadávku slyšel taky, už šel tomu mnohem většímu klukovi po krku.

Nečekaný hluk vyděsil většinu dětí ve třídě. Paní Bonasarová musela použít hrubou sílu, aby od sebe ty dva odtrhla, a vůbec ji nepřekvapilo, že tím, kdo jí dal mnohem víc práce, byl Eugene O'Hara. Viděla šok a strach ve tváři Petera Jonese, a navzdory svým zásadám pocítila mírné zadostiučinění nad tím, že konečně je tou vyděšenou stranou právě ten, kdo ubližuje.

Měla co dělat, aby Eugena udržela, a tak se jí nesmírně ulevilo, když do třídy vtrhl otec Hagen a celou situaci vzal do svých rukou.

Otec Hagen byl obrovský Ir se slabostí pro whisky a Bibli – v tomto pořadí. Před vyhazovem ho pravidelně zachraňovala skutečnost, že byl oddaný své učitelské práci – a taky to, že ho děti milovaly. Bez svých černých šatů a bílého kolárku by si ho mohli splést s boxerem – anebo s bezdomovcem, podle toho, kdo se na něj díval. S dětmi to ale uměl a často z nich dokázal vykresat to nejlepší.

Paní Bonasarová mu vysvětlila, co se stalo, a Peter Jones ustrašeně vzhledl k ohromnému pastorovi, který se uměl zaka- bonit tak, že lehce vpravil bázeň boží i do starších chlapců.

Otec Hagen pohlédl na Eugena O'Haru a pocítil hluboký smutek. Tohle děcko mělo na zádech víc, než uneslo, a byl to dobrý kluk, inteligentní a milý – nějaká maličkost by ho rozzuřit nemohla. Ale když už jednou vybuchl, litaly hromy a blesky, tak jako u všech chlapců O'Harových.

Vyvedl oba provinilce ze třídy a za nimi zůstalo hrobové

ticho. Jak je bez cirátů vlekl chodbou do ředitelny, cítil, že se oba třesou. Jeden vzteky, druhý strachy. A stejně jako paní Bonasarovou ho napadlo, že Peterovi Jonesovi neuškodí aspoň jednou okusit vlastní medicínu.

KAPITOLA PÁTÁ

Peter Jones prožil jeden z nejhorších dnů svého života. Nejen že dostal nakládačku při rvačce, ale jeho matku a otce navíc zavolali do školy, z práce a z domu, přesně v tomhle pořadí, a bylo jim řečeno, že jejich syn dostal poslední napomenutí. Rasistické vyjadřování a násilí se nebudou tolerovat. A aby toho nebylo málo, po tom všem na matku a otce deset minut řvala Reeva O'Harová takovým způsobem, že ji slyšeli široko daleko. Reeva, jako obvykle, z toho vyšla vítězně – mohla by klidně šeptat, a stejně byste ji slyšeli až v Silvertownu.

Cítil se skleslý a bál se, co ho asi čeká doma. Jeho táta byl dealer, celý den vysedával v jejich obecním bytě s kumpány, popíjel pivo a prodával drogy. Máma naproti tomu pracovala ve fabrice v Romfordu a podle jejich každodenních stížností to vypadalo, že dře jako kůň. V takové domácnosti bylo těžké se uvolnit a Peter z mnoha důvodů nenáviděl oba své rodiče. A právě proto se domů vůbec nehnal.

Povlak na polštář naplněný konzervami s fazolemi ho zasáhl přímo do obličeje a on se skácel k zemi. Když zvedl oči a uviděl Aiden a O'Haru, srdce mu spadlo až do ošoupaných špinavých bot, ale teprve ve chvíli, kdy ucítil, jak na něj něco lije, se

doopravdy vyděsil. Nemohl se hnout, byl ochromený hrůzou. A když Aiden škrtl zápalkou a se smíchem ji po něm hodil, zachvátila ho panika a do očí mu vhrkly slzy.

„Je to jen voda, ty retarde! Ale příště to bude benzín.“

Dostal kopanec do hlavy a Aidenův hlas zněl vážně, když mu šeptem hrozil: „Ještě jednou šáhneš na máho brácha a pak už ti *vážně* něco udělám, rozumíš?“

Aiden nechal tu hroudu sádla v slzách a zamířil domů šťastný jako blecha.

KAPITOLA ŠESTÁ

Reeva už si s Eugenem starosti nedělala; byla realistka a usoudila, že bude nejlepší nechat to být – však ono se to vyřeší samo.

Právě jim chystala skvělou večeři – vařila ráda a její děti večer nikdy nezůstaly bez teplého jídla. Dnes jim uvařila rodinnou pochoutku: sekanou s bramborovou kaší zapečenou se sýrem a k tomu čerstvou kapustu. Vonělo to úžasně a Reeva si byla jistá, že si všichni budou chtít přidat.

Když si její synové umyli ruce a obličej, prohlédla si je, jak tam tak seděli kolem stolu a čekali, až dostanou jídlo. Najednou ji zaplavila vlna lásky – byli tak stejní, a přitom tak rozdílní.

Ucítila, jak děťátko kope, a chvíli se zamyšleně hladila po břiše, než začala podávat na stůl. Sledovala svého Eugena, tu svou citlivou dušičku, jak jí pomalu a tiše. Někdy jí lámal srdce. Na rozdíl od Patsyho – který zdědil vzhled po svém pěkném jamajském otci –, její Eugene, to chudátko, vypadal víc jako Afričan než ten bastard z Nigérie, co jednoho rána zdrhl s její peněženkou i s jejím srdcem. Z nějakého důvodu ho milovala, ale pravda byla, že svým způsobem milovala všechny otce svých synů. Pro lásku byla zrozená – anebo možná přesněji – pro sex.

Bála se ale, že ze všech jejích dětí to bude právě Eugene, kdo bude trpět nejvíc, protože neměl jen tmavou pleť, ale byl černý jako noc a hezký jako ten mizera, co jí učaroval jednoho zimního večera v brixtonském Beehive. Vypadal jako africký princ, což se jí taky snažil nabulíkovat. Studoval medicínu a tehdy spolu prožili celou zimu. A pak zmizel, nechal ji samotnou se dvěma dětmi, s dalším na cestě a úplně švorc. A *tohle* ji rano nejvíc.

Pokrčila nad tím rameny a dala se dohromady; velmi brzy přišla na to, že lítost je k ničemu. Jen vás deprimuje, a ať už Reeva litovala čehokoli, její chlapi na tenhle seznam nikdy nepatřili. Dávali smysl jejímu životu a bez nich by přišla o rozum. Jak jedla svou vlastní večeři, šťastně se podívala na hromadu prádla, které přes den stačila vyžehlit, a když k ní z trouby zavanula vůně jablečného koláče, spokojeně se usmála. Ať už si v životě přála cokoli, to hlavní bylo právě teď s ní v téhle kuchyni.

Když dojedla, ubalila si jointa; večer si dopřávala pár šluků – zklidňovalo ji to a uvolňovalo. A to po dnešku potřebovala.

O dvě hodiny později byli chlapi vykoupáni a převlečení do pyžam a kuchyň se znovu blýskala jako nová.

Dva nejmladší uložila do postele a Aidenovi a Patsymu povolila zůstat ještě chvíli vzhůru, zalézt si k ní na gauči pod deku a koukat se na televizi. Tehdy jí praskla voda – a ona věděla, že nejnovější přírůstek do rodiny je konečně na cestě.

Prudce se posadila a řekla Aidenovi, ať nejprve zaběhne vedle říct paní Obanové, že dítě je na cestě, a pak ať peláší k babičce a poví jí totéž. Okamžitě byl na nohou a běžel udělat, co mu bylo řečeno.

A pak, když řekla Patsymu, ať jde nahoru dohlédnout na mladší brášky, zvedla se ze sedačky a šla do kuchyně. Věděla, jak Vera Obanová miluje čaj, a když stavěla vodu na čaj, musela se nad tím sama pro sebe usmát.

Vera, vysoká a hubená žena s jemnými světlými vlasy, se provdala za chlapíka z Guyany a moc jim to spolu slušelo. Vera

bývala porodní bába a volali ji ke každému Reevinu porodu. Reeva se pyšnila tím, že všechny své chlapce přivedla na svět doma a bez zbytečného povyku.

Zatímco se vařila voda na čaj, Reeva si ubalila dalšího jointa; až se bolesti dostaví v plné parádě, bude ho potřebovat. Nemocnice neměla ráda – naháněly jí strach a měla pocit, že zdravá mladá žena jako ona by neměla nemocniční péči vyhledávat, pokud to není nezbytně nutné.

Až doteď rodila tak snadno, jako když vylupujete hrášek, a tak si ani s nadcházejícím porodem nedělala velkou hlavu; vlastně ho vítala. Nemohla se děťátka dočkat. Těch posledních několik týdnů před porodem nesnášela – vždycky se táhly a ona si připadala unavená a tlustá. Miminka milovala. Byla tak bezmocná a ve všem na vás závisela – bylo to jediné období Reeveina života, kdy si připadala chtěná. Každé z jejích dětí jí dávalo pocit důležitosti, pocit, že tady má nějaký účel. A taky jí dávaly pocit úplnosti – jako by v tom chaosu svého života konečně něco udělala správně.

Veru měla ráda, líbilo se jí, jak si zachovává klid a rozvahu. Pokaždé s ní jen tak klábosila o ničem, a dřív než bys řekl švec, dítě leželo Reevě na břicho a bylo hotovo.

Dvacet minut nato dorazila její máma a chopila se celé domácnosti. Reeva se konečně uklidnila. Hlas Annie O'Harové zněl chlácholivě, a jak Reeva ležela na široké posteli na rozložených novinách, dovolila si malý úsměv.

„Jestli od vás uslyším ještě slovo, proplesknu vás, až se vám hlava zatočí!“

Ano, její máma byla tu a Reeva slyšela, jak se její synové babiččinu hubování smějí. Potíž s Annie byla v tom, že mnohem víc štěkala než kousala, a chlapci to moc dobře věděli, zrovna jako to vždycky věděla Reeva.

Vera se tiše zasmála a tlumeně řekla: „Houknout, to ona umí, jenže oni moc dobře vědí, že to je tak všechno.“

KAPITOLA SEDMÁ

Byla jedna hodina po půlnoci a Aiden si dělal starosti. V domě vládla napjatá atmosféra, jakou tu ještě nezažil, a to ho děsilo víc, než byl ochoten si připustit. Dokonce i jeho babička ztichla, a to už o něčem svědčilo.

Vera zavolala sanitku, a to znamenalo, že je něco špatně. Aiden těžce polkl.

Nakoukl do dveří ložnice a uviděl mámu, jak tam leží bílá jako stěna, s očima zavřenýma vyčerpáním. Taky všude viděl krev, kterou se Vera zoufale snažila zastavit.

Byla to vážná situace a Aiden byl každou minutou vylekanější. Napadlo ho, že kdyby se s matkou něco stalo, zůstali by sami – bylo mu jasné, že bábi by se o ně o všechny sama nepostarala. Dělal jí potíže trefit i na bingo; čtyři rozjívěné kluky by nikdy neukočírovala. Poprvé v životě zažíval čirou hrůzu. A ten pocit se mu ani trochu nelíbil. Bylo mu do breku, ale věděl, že plakat nemůže, protože by tím vyděsil i mladší bratry. Musel být silný kvůli nim.

Když konečně přijela sanitka, nesmírně se mu ulevilo, a přes protesty dospělých nedal jinak, než že pojede do nemocnice s mámou. Báł se od ní odloučit, pro případ, že by se něco stalo,

když by u ní nebyl. Seděl s ní v sanitce, držel ji za ruku a silou vůle se ji snažil přivést zpátky k vědomí. Byla tak bledá a tak zranitelná, jak tam ležela s tím velkým břichem a černými kruhy pod očima, že musel znovu polknout slzy.

A pak najednou začalo peklo, k matce se nahrnuli sanitáři, aby provedli resuscitaci, a jeho odstrčili stranou. Uvědomoval si, že se modlí, a konečně uviděl, jak matka otevřela oči a podívala se do těch jeho. Usmála se na něj a on se jí vrhl kolem krku a držel se jí jako klíště, slzy mu teď už tekly proudem a ten strach v jeho hrudi polevil.

O deset minut později přišla na svět jeho sestřička v celé své syrové nádheře a on jako uhranutý sledoval, jak ji omyli a vložili matce do náruče. Jeho máma brečela štěstím. Taková byla ta tajná ženská síla – dokonce i ve svém útlém věku Aiden věděl, že žádný muž, ať je jakkoli odolný, by nedokázal přežít porod a hned potom se smát, jako by to nic nebylo.

Máma na něj mávla, aby šel k ní, a on si k ní sedl a v úžasu hleděl na novorozeně, které přišlo na svět uprostřed takového dramatu.

Saniták ho pocuchal ve vlasech a vlídně mu řekl: „Malá sestřička pro tebe, kamaráde. Koukej se o ni dobře starat – jsi její velký brácha, na to nezapomínej.“ A pak bodře dodal k Reevě: „Dala si pěkně na čas, to vám teda povím! Až jsme si v jednu chvíli mysleli, že jsme vás ztratili.“

Reeva mu se znaveným úsměvem odpověděla: „To by muselo být něco víc než jen porod, aby mě to skolilo. Jsem z tuhého těsta.“

„Krvácení už přestalo, ale stejně bych řekl, že vám budou muset nasadit transfúzi, než vás pustí domů. A taky budete potřebovat pár stehů. Ale celkově vzato myslím, že to dopadlo dobře.“

Reeva pohlédla na svoji dcerušku a něžně řekla: „Ach, Aidene, synku, mohla jsem tušit, že to bude holka, vid? Takovej povyk!“

„Je po tobě, mami!“

Téhle poznámce se zasmál dokonce i saniták.

„Nechtěl bys pro ni vybrat jméno, synku?“

Aiden přikývl, najednou celý stydlivý. Pak se podíval na zkrabacený obličejík své sestřičky a vážně pronesl: „Vypadá jako sestra Agnes ze školy! Je taky taková vrásčitá a utrápená.“

Reeva se vesele zasmála a odpověděla: „Tak tedy Agnes. Agnes Marianne O’Harová. To zní pěkně, řekla bych.“

Dala mu sestřičku do náruče a pak se položila a zavřela oči; tohle bylo poprvé, kdy během porodu zažila komplikace, a musela uznat, že ji to vyplašilo. A už v tuhle chvíli byla rozhodnutá, že tahle malá slečna bude její poslední dítě. Měla pět dětí, a to jí bylo teprve šestadvacet – dokonce i ona poznala, že už to stačí. Ať už si o ní sousedi mysleli cokoli, nebyla tak hloupá, jak se mohlo zdát.

Dívala se, jak její nejstarší syn chová svoji malou sestřičku, a cítila se spokojená. Ať už se v jejím životě od téhle chvíle stane cokoli, měla své děti, a když se všechno sečetlo a podtrhlo, na ničem jiném jí nezáleželo. To ony byly jedinou stálicí v jejím životě a Reeva byla dost rozumná na to, aby věděla, že jsou to jediní lidé, kteří ji kdy budou opravdu milovat.

A bez lásky by se Reeva neobešla.

KAPITOLA OSMÁ

Aiden se podíval na toho lidského drobečka, na svoji malou sestřičku, a pocítil vlnu lásky tak silnou, až ho to polekalo. Miloval svou rodinu, hlavně mámu, ale tahle nová sestřička – jeho jediná sestra – se ho dotkla víc než všichni ostatní. Předně byla nádherná, se sametovými tmavými řasami a pronikavýma modrýma očima. Ale taky cítil, jako by to v mnoha směrech bylo jeho vlastní dítě.

Bude na něm záviset, tak jako na něm závisela matka, a byla z jeho krve. To pro něj mělo velký význam – ačkoli to pocho-pitelně nedokázal vyjádřit slovy. Tahle holčička neměla nikoho, kdo by o ni skutečně pečoval. Na jeho mámu se nedalo spo-lehnout; snažila se, jak uměla, ale sám Všemohoucí věděl, že ji mohlo kdykoli něco popadnout a pak všeho nechala a vydala se za svou vlastní hvězdou.

Příchod maličké Agnes ho hluboce zasáhl a on si přísahal, že zajistí, aby se jí dostalo toho nejlepšího, co jí život může nabí-dnout. Věděl, že jako žena nedostane, co jí náleží, ale byl odhod-laný za každou cenu se postarat, aby dostala všechno, co bude potřebovat. Rodina byla vším a Aiden, jako hlava O’Harů, si stanovil za svůj životní úkol zajistit, aby se všem dařilo dobře.

Reeva sledovala, jak její nejstarší syn políbil svoji sestřičku. Cítila se šťastná, ale zároveň i znepokojená. Aiden občas bral své povinnosti trochu moc vážně, ovšem jak vždycky připomínala její matka, dobře že byl v jejich rodině aspoň někdo takový. Snad to říkala proto, že svoji dceru znala jako své boty.

KAPITOLA DEVÁTÁ

1984

„Krucinál, mami! Dyť je to takovej šmejď!“

Reeva s dramatickým povzdechem poslouchala, jak její nejstarší syn nadává na jejího nejnovějšího milence. Někdy se choval, jako by měl patent na rozum.

„Ale je to můj šmejď, Aidene, a já ho miluju.“

Což byla pravda. Milovala ho celým srdcem. Jenom se na sebe nedokázala podívat synovými očima, nedokázala pochopit, jak to celé vypadá navenek a hlavně jak to působí na její děti.

„Dělá z tebe úplnou krávu, mami.“

Její syn měl možná pravdu, jenže Reeva se svého nového chlapa vzdát nemohla. Tony Brown byl vším, po čem toužila. Byl velký, černý a hezký a taky jí říkal, že ji miluje – a to Reeva potřebovala slyšet. Uměl jí to pořádně udělat a to pro ni znamenalo všechno. Byla to velmi smyslná žena, která si pletla sex s láskou – odjakživa. Reeva šukala jako královna, ale jinak pro své milence nic neznamenala. Pokud si to neuvědomovala sama, tak oni to věděli až moc dobře.

Její syn to prokoukl už dávno a věděl přesně, co ji čeká i tentokrát. Vždyť v tom vyrůstal.

Byly tři hodiny ráno a Tony Brown se snažil vykopnout jejich vchodové dveře. Přesně v takových dramatech se Reeva vyžívala, byla ochotná způsobit neskutečný povyk, protože muž, o kterém si myslela, že ho miluje, jí nedával, co si přála. Aiden u něčeho podobného byl už nejednou.

Oba slyšeli zapraskání dřevěných futer, jak dveře konečně povolily a s bouchnutím se propadly do malé chodby. Aiden zlostně protočil panenky a zamířil do chodby, aby se Tonyho pokusil zastavit, i když si velkou nadějí nedával.

„Víš, co zase provedla, Aidene? Ta zasraná, zlomyslná děvka!“

Aiden se rozvzteklému muži klidně postavil do cesty, aby se pokusil odvést jeho vztek od matky. Reeva byla podnapilá, a kromě toho, že do sebe házela valium jako bonbony, ani za Boha nebyla schopná pochopit, jak je celá tahle scéna nevhodná. Byla schopná myslet jedině na to, že chce Tonyho a on už nechce ji. V Reevině světě to znamenalo vyrukovat se všemi dostupnými zbraněmi a pomstít se: v tomhle případě zajít k Tonymu domů a vyklopit všechno jeho manželce, s níž byl ženatý deset let.

Aiden zatarasil cestu a Tony Brown, ač napitý a zhulený, si uvědomil, že ať už Reeva provedla cokoli, její děti by takovouhle scénu vidět neměly. Podíval se na děti vyrovnané na schodech, hlavně na tu malou, vykulenou a s očima navrch hlavy. Viditelně se trásla. Tony ucítil, jak z něj zlost vyprchává, a tlumeně řekl Aidenovi: „Je mi to líto, kamaráde. Ale neumíš si představit, jaký nepředstavitelný peklo mi tvoje matka dneska způsobila...“

Aiden měl v sobě dost laskavosti na to, aby se alespoň pokusil Tonyho chování pochopit. Když jeho matce něco ublížilo, tak řádila. A když už jednou řádila, tak se do toho opřela se vši parádou a nebrala si žádné servítky.

Agnes se rozběhla k matce a chytila se jí kolem nohou, zjevně vyděšená napětím v domě. Reeva ji vzala do náruče a pak

křikla: „No tak si běž. Odprejskni za tou svojí škaredou ženskou a dětma! Stejně jsi úplně k ničemu. Můj Eugene ho má většího než ty...“

Aiden nešťastně zavřel oči, protože věděl, že chlap jako Tony Brown nad něčím *takovým* rukou nemávně. O jejich hádce už věděla celá ulice a všichni napjatě poslouchali „Cirkus O’Hara“, jak se těmhle scénám v okolí říkalo. Nestalo se to poprvé – takhle končily všechny Reeviny vztahy. Samozřejmě pokud se dotyčný mužský jednoduše nevytratil do noci. Ti zbabělejší k tomu měli sklony, když už jim došlo, že Reevu nezvládnou.

„To sedí od ženské, která měla víc chlapů, než dokáže spočítat. Je div, že tam dole ještě vůbec něco cejtíš. Máš ji jako black-wallskej tunel!“

Aiden tušil, že tímhle stylem by to rychle mohlo sklouznout zpátky k vzájemnému osočování, a tak odhodlaně přistoupil k Tonymu a postrčil ho k vykopnutým dveřím.

Tony k němu sklopil oči a ucítil, jak ho zaplavuje hanba. Aiden byl dobrý kluk a nezasloužil si ty hovadiny, ve kterých se Reeva tak vyžívala. Odevzdaně rozhodil rukama a smutně řekl: „Ty dveře vyřeším ráno, stačí?“

Aiden se stejně smutně pousmál: „Díky, Tony. A teď už běž. Tahle banda musí ráno do školy.“

Tony si prošel svou uličku hanby mezi sousedy, kteří natahovali krky ve snaze aspoň něco zahlédnout, a v duchu se proklínal za svůj výstup. Jenže ta ženská by přinutila klít i světce! A on teď musel jít domů a podívat se do očí své manželce – a pokusit se to celé vyžehlit.

Reeva sledovala, jak Tony odchází, pevně svírala dcerku v náruči a plakala do jejích hustých vlásků. Agnes začala ze všeho toho rozruchu natahovat moldánky. Aiden spravil dveře, jak nejlíp mohl, pak vzal svoji sestru a dal ji na starost Patsyumu a matku odvedl do kuchyně. Tam ji posadil na židli, zapálil jí cigaretu a nalil velkou vodku s colou.

Reeva sledovala, jak kolem ní její syn skáče, i když pro slzy skoro neviděla. *Tohle* byl jediný muž, na kterého se kdy mohla spolehnout – její Aiden. Všichni její chlapci se k ní chovali tak pěkně. Patsy, Bůh mu žehnej, uložil ostatní do postele a domácnost se alespoň na pohled vrátila do zaběhnutých kolejí.

Aiden zapálil cigaretu i sobě a postavil vodu na čaj. „Tohle musí přestat, mami, rozumíš? Dneska jsi vyděsila Agnes, a i když je Tony Brown pěkný parchant, nemělas ho naprášit jeho ženě.“

Reeva si otřela oči hřbetem dlaně a smutně hlesla: „Proč se mi tohle vždycky stane, Aidene?“

Když mluvila, právě zalíval čaj, a nad tím čirým zoufalstvím v jejím hlase se mu sevřelo srdce. Zнала odpověď na tu otázku stejně jako on, ale přesto jí odpověděl. Donesl hrnky na stůl a pak se posadil vedle ní, vzal ji za ruku a popravdě řekl: „Protože si pokaždé vybíráš špatné typy, mami. Potkáš je a za pár dní si je sem nastěhuješ. Pak se začnete hádat. Měla by sis dát od chlapů na chvíli pokoj a počkat si na toho, který pro tebe bude ten pravý.“

Reeva se uplakaně usmála na svého vážného syna, který se jí upřímně pokoušel poradit. Dětilo je pouhých čtrnáct let a nikdy to nebylo zřejmější než právě ve chvílích, kdy si takhle povídali. Odjakživa se snažil dát její život dohromady.

„Něco ti povím, mami. Až se ožením, bude to s tou správnou ženou, to vím už teď.“

Reeva se pro sebe usmála. Bylo mu patnáct a už mluvil tak moudře. Mnohem moudřeji než ona.

Protože zaslechl, jak se Agnes může nahoře uplakat, Aiden vzal svůj hrnek, políbil mámu na čelo a krátce ji objal. „Vezmu ji na dnešní noc k sobě a Patsymu, povím jí pohádku.“ Když vyšel na chodbu, ještě přes rameno dodal: „A ty nikam nechod, ano? Běž si lehnout a na toho parchanta zapomeň.“

Reeva se neobtěžovala odpovídat mu.

KAPITOLA DESÁTÁ

Frank James měl Aiden a O'Haru rád. Vlastně měl rád všechny O'Harovic děti, i když mu je byl čert dlužen. A měl rád dokonce i jejich matku, Reevu, přestože její životní styl ho uváděl v zoufalství. Aiden byl nicméně chytrý kluk a zasloužil si příležitost dostat se v životě k lepším věcem.

Jak se Frank blížil k domu O'Harových, ani trochu ho nepřekvapilo, že vidí řemeslníka, jak nasazuje vchodové dveře a opravuje zárubeň. Nebylo to poprvé. Vešel do domu, zavolal Reevo jméno a zaslechl šramot v ložnici – a šepot. V kuchyni v dětské ohrádce seděla Agnes a pozorovala ho velkýma vážnýma očima. Další krásné dítě; Reeva měla výjimečně pěkné děti, to se jí muselo nechat.

Reeva sešla dolů v krátkém župánku, který ukazoval její dlouhé štíhlé nohy, a s nezbytnou cigaretou v ruce.

„Ach, pane Jamesi! Nečekala jsem vás!“

Postavila vodu na čaj a přitom se na něj šťastně usmívala. A Frank nemohl tvrdit, že by si pohled na ni neužíval. Byla to velice hezká žena a on krásu uměl ocenit. Všiml si, že až na ty rozbité dveře celý dům září čistotou jako jindy.

„Napadlo mě, že se zastavím a promluví s vámi o Aide-

novi.“ Posadil se ke kuchyňskému stolu a rozvážně pokračoval: „Jak už jsme se o tom bavili dřív, je to velmi inteligentní chlapec a já si opravdu myslím, že by měl studovat. Určitě není vyloučená ani univerzita, když sám podá přihlášku.“

Reeva se při jeho slovech nadmula pýchou a věnovala mu přátelský úsměv.

„Chytrý, to on zas je, pane Jamesi. Musel to podědit po svém otrovi, protože jak víte, já mám v hlavě nasráno.“

Frank zavřel oči. Jediná věc, na kterou si nikdy nemohl zvyknout, byla nonšalance, s jakou děti i jejich rodiče používali vulgarismy.

„Ale znáte mého chlapce – vlastně všechny moje chlapce. Všichni si půjdou svojí vlastní cestou. Chci říct, že je podporuju. Ale to je asi tak všechno, co můžu dělat.“

Přijal nabízený šálek čaje a poděkoval, neschopný odtrhnout oči od jejích prsou, stále ještě překvapivě pevných na to, že Reeva porodila pět dětí. Prsa jeho ženy záhadně zmizela poté, co odkojila jejich jedinou dceru – ovšem ne že by předtím byla bůhvíjak velká.

Reeva se posadila, důstojně si hodila nohu přes nohu a Frank cítil, jak se pod límečkem potí. Byla to vážně znepokojující žena. Voněla slabě po sexu. Po sexu a po svobodě – jinak to popsat nedovedl. Byla to smyslná bytost, měla to vepsané v DNA. Taková Reeva byla. Všiml si toho už v době, kdy chodila na střední, a teď se musel pousmát při vzpomínce na to, jak snadno se tehdy dostávala do potíží.

„Říkal jsem si, Reevo, že bych s ním mohl promluvit o samotě a probrat s ním všechny možnosti. Nerad bych, aby jeho schopnosti přišly vniveč.“ Povzdechl si. „Aidenovi je patnáct a už teď s ním začíná být těžké pořízení. Brzy bude potřeba ho usměrnit. Nebo na to bude pozdě.“

Reeva viděla, že tenhle muž mluví smrtelně vážně a že mu jde o dobro jejího syna. Ale taky byla realistka. Pokud její

Aiden nechtěl pracovat, pak ho k tomu nemohl přinutit ani pár volů.

„Hej, Reevo! Dveře jsou hotové!“

Reeva se zvedla a odešla z kuchyně. Frank slyšel, jak se otevírají dveře, a uviděl, jak se po schodech klátí muž oblečený jen v boxerkách a dává řemeslníkovi peníze na ruku. Cítil se obzvlášť trapně, když Tony Brown vešel do kuchyně, jako by mu to tu patřilo, a nalil si hrnek čaje.

Reeva se mezitím vrátila, zapálila si další cigaretu a chopila se představování, zakončeného slovy: „Pan James si myslí, že Aiden by to mohl dotáhnout daleko. Prý klidně až na univerzitu.“

Tony se opřel o dřez a usrkl čaje, než řekl: „To mě vůbec nepřekvapuje, Reevo. Je to dobrý kluk, pálí mu to. A jdou mu počty, to vím.“

Franka udivilo, že tu našel spojení. Rychle se chopil šance a vážně řekl: „Aiden nepotřebuje nic jiného než pevné vedení, Reevo. Mohl by z něj být vynikající student. A jeho četba je vynikající. Hermanna Hesseho úplně prolétl!“

Reeva se hrdě usmála. „No, o druhou světovou se zajímá. Myslím v dějepise. Ale nebyl to válečný zločinec?“

Frank nevěnoval její otázce pozornost a odhodlaně pokračoval. „Mluvil jsem s vaší sociální pracovnící a ta souhlasí, že Aiden potřebuje trochu pomoci. Je určitá šance – jenom šance, to je třeba říct –, že by ho mohli přijmout na soukromou školu, která se stará o děti jako on. Mohli by mu tam nabídnout vyrovnané prostředí a možnost studovat bez...“ Rozhlédl se a najednou mu došla slova. Taky cítil, jak to kolem něj zajiskřilo nepřátelstvím. Reeva se už neusmívala; prohlížela si ho s nepokrytou záští.

„Cože? Tím jako myslíte, že by mě opustil? Že by odešel z tohohle domu?“

Frank se pokusil o co nejveselejší tón, když odpovídal:

„Jenom po dobu školního roku, Reevo. Je to pro něj opravdu jedinečná příležitost.“

Reeva si zapálila další cigaretu, vyfoukla kouř Frankovi do obličeje a vyštěkla: „A ven!“

Frank zůstal na několik vteřin jako opařený. Ta kratičká věta zněla jako vyhlášení války, a pro Reevu jí skutečně byla. Představa, že by jí vzali Aiden, byla pro ni nemyslitelná, a ona to taky jasně řekla. „Můžete říct tý zkurvený sociální pracovníci, že s ní vymetu podlahu, jestli se mi pokusí sebrat mého kloučka. To vám slibuju. A teď padejte. Ven!“

Tony Brown ale zvedl ruku a přísně řekl: „Počkej chvílku, Reevo. Myslím, že tohle by bylo pro Aiden vážně dobrý. A jak Frank říkal, na prázdniny by byl doma. Je to skvělá příležitost a tebe to nebude stát ani floka.“

Reeva se k němu obrátila. „Tony, po tomhle ti vůbec nic není, jasný? Můj Aiden se vodsud nehne. Ani náhodou. A tím to hasne. A teď, jestli dovolíte, pane Jamesi, bych se ráda vrátila do postele se svým přítelem, než se tu ukáže jeho žena nebo se vrátí kluci ze školy. Tak pěkně děkuju a nashle.“

Tony smutně zavrtěl hlavou, jako by chtěl Frankovi říct: „Zkusil jsem to.“

Reeva ho vyprovodila a práskla za ním dveřmi. Agnes to celé sledovala bez jediného pípnutí. Jenom na ně zírala těma svýma velkýma očima, které vypadaly, jako by v nich byla ukrytá celá věčnost.

„Ty ses úplně pomátla, Reevo. Pro toho kluka je to úžasná příležitost – vážně mu to myslí. Mělas po tom skočit.“

Reeva zavrtěla hlavou a zatlačila slzy. Věděla, že Tony má pravdu, jenže bez Aiden by si neporadila. Platil účty, staral se o peníze, pomáhal jí protlouct se každým dalším dnem. Byl hlavou celé rodiny a bez něj by Reeva jednoduše přestala existovat. Ale jak to mohla vysvětlit panu Jamesovi? Jak mohla ospravedlnit, že svému synovi upřela vzdělání, protože bez něj, i když byl zatím jen mládě, by nepřežila ani den?

„Nikam nejde, Tony. Nemohla bych být bez žádného ze svých dětí.“

Tony došel k ní a pevně ji objal. Vrátil se včera v noci jako zpráskaný pes, protože ho jeho žena nechtěla v domě. Věděl, že Reeva ho nevyhodí. „Jsi dobrá máma, Reevo. Ale ten chlápek nabízel Aidenovi šanci vypadnout z tohoto všeho,“ řekl a rozmáchl se rukou.

Reeva věděla, že má naprostou pravdu. Ale svého chlapce nemohla nechat odejít.

KAPITOLA JEDENÁCTÁ

Aiden se nevzrušeně díval na ředitele. Věděl moc dobře, čeho byl pan James včera svědkem u něj doma, a už se za to ani nestyděl. Ale když poslouchal, jak pan James mluví o té úžasné příležitosti, která se mu naskýtá, skoro si dovolil ten luxus a nechal se tím nadchnout. Skoro, protože věděl, že nesmí. Marjory Smithová, sociální pracovnice, byla milá žena. Pravda, taky padlá na hlavu, jak o ní řekla jeho matka, ale srdce měla na pravém místě. Aiden by byl za tuhle šanci vděčný, ale nemohl ji přijmout. Reeva by bez něj nepřežila ani pět minut. Potácela se z jedné katastrofy do druhé – tak to zkrátka bylo. Nedělala to naschvál, ale v mnoha ohledech se pořád chovala jako dítě.

A tak rázně zavrtěl hlavou. „Proč bych tam chodil? Pryč od mámy, bratrů a sestry?“

Marjory Smithová se dívala na toho pěkného chlapce s vysokým IQ a matkou, která své děti sice milovala, ale neměla žádný morální kompas, a bylo jí do pláče nad tím promarněným mladým životem. Hádala, že Aiden se bojí nechat matku samotnou. Za to ho obdivovala, ale trápilo ji pomyšlení, že se Aiden vzdá takové příležitosti jen proto, že jeho matka nedokáže udržet na uzdě svoje sexuální pudy. Protože o tom to

nakonec celé bylo: o Reeově O'Harové a její další aférce. Bylo jich hodně, byly vášnivé a pokaždé končily slzami.

„Podívej, jen si to promysli, Aidene, ano? Tady máš všechny informace. Přes víkend si to projdi, a když změníš názor, tak mi zavolej. Ale potřebujeme to vědět brzy – podobných míst je jen velice málo.“

Aiden přijal podávanou složku a ponechal pana Jamese a Marjory o samotě, s vědomím, že si budou zoufat nad ním i nad jeho odmítnutím. Ale co jiného mohl dělat? Hodil složku do nejbližšího koše a šel posbírat své bratry. Vypadalo to, že Tony Brown z jejich domu jen tak nezmizí, a Aiden je chtěl varovat. Zatracená Reeva, někdy ho vážně pěkně štvala.

KAPITOLA DVANÁCTÁ

Tony Aiden požádal, aby s ním na chvíli vyrazil ven, prý že z toho nevyjde s prázdnýma rukama. Aiden ochotně souhlasil – příležitost přijít si k nějaké té libře navíc nikdy neodmítl. Věděl, že s Tonym půjde o něco nelegálního, ale ani to mu nedělalo vrásky. Bylo mu patnáct a nikdo mu nemusel vysvětlovat, jak to na světě chodí.

Po cestě do Essexu Aiden pozoroval z okýnka ubíhající krajinu a užíval si pohled na pěkné domy a velké zahrady. „Jednou budu mít taky takovej barák, Tony.“

Tony se zasmál. „To určitě budeš, Aidene. Hádám, že víš o tý škole, na kterou tě chtěli poslat?“

Aiden pokrčil rameny, jako by to pro něj nic neznamenovalo. „Řekl jsem jim, ať si to strčí někam. Nemohl bych odejít od Reevy. Potřebuje mě.“

Tony Brown najednou pocítil silné nutkání zastavit auto a obejmout toho kluka se zlatým srdcem, co seděl vedle něho. Ale pochopitelně to neudělal.

„Ale byla by to dobrá příležitost. Radil jsem tvojí mámě, ať to bere. Ale ona o tom nechtěla slyšet.“

Aiden byl vděčný, že se za něj Tony přimluvil. Hodně to o něm vypovídalo. Aiden si těžce povzdechl a vážným hlasem

řekl: „S penězi to docela umí, ale nejdřív jí to vždycky musím celý vysvětlit, víš? Hlídám všechno, co je potřeba zaplatit a co potřebujeme koupit pro děcka. Ona je vynikající kuchařka a dobře si jíme. U nás doma bys nenašel žádný polotovary. Takhle ona se o nás stará. Ale ty i já víme, Tony, že to není žena, jakou můžeš nechat, aby se o sebe starala sama. Beze mě by se to její pití i drogy vymkly kontrole, a nakonec by přišla o všechny děti. Ale stejně ji mám rád a ona má ráda nás. Dáváme pozor na ni i jeden na druhého.“

Tony Brown ještě nikdy neměl Aiden raději. Ten kluk musel vyrůst rychle, ale Reeve to nevyčítal, naopak ji miloval za to, že je všechny drží pohromadě. Tony jen doufal, že si Reeva uvědomuje, jaké má štěstí – jeho děcka byla v porovnání s těmi jejími hotové pijavice.

„Uděláš pro mě něco, Tony? Snaž se jí moc neublížit. Každý chlap, co od ní odejde, jí o trochu víc zlomí srdce. Ona není zlá. Je to jen holka, co potřebuje hodně lásky, to je celý.“

Tony se zazubil a řekl: „Pokusím se, kamaráde. Ale sám víš, jaká umí být.“

Aiden se zasmál. „To si piš, Tony!“

Když přijeli na statek, Aiden se v úžasu rozhlédl po nádher-
ných pozemcích, na které se vjíždělo dálkově ovládanou brá-
nou. Od dělených oken až po blankytně modrý bazén z celého
domu číšel luxus.

Tony zastavil před vstupními dveřmi a vypnul motor. „Tohle je dům Erica Palmera. Je to největší drogový dealer na jihovýchodě a hledá nové kluky, který by pro něj rozváželi zboží po Londýně. Dá se na tom vydělat pěkných pár babek, když se budeš činit, a já mám takovej pocit, že ty máš dost fištrónu na to, abys z toho vyždímal, co se dá. Ale určitě se na to cejtíš?“

Aiden O'Hara se bez rozmyšlení usmál. „Že váháš.“

Společně se zasmáli a vešli do toho krásného domu.

KAPITOLA TŘINÁCTÁ

Eric Palmer byl malý muž se silným hlasem. Vypracoval se z úplného dna a ve východním a západním Londýně platil za legendu s pověstí skvělého obchodníka – férového, ale tvrdého – a naprosto nelítostného člověka. V jeho světě se nepromíjelo žádné selhání.

Aidena si prohlédl od hlavy k patě a s odzbrojujícím úsměvem, který odhalil velice drahé zuby, bodře prohlásil: „Na patnáctiletého kluka jsi velký. Jak se pořád má Reeva?“

Aiden si s ním potřásl rukou a s opatrnou nenuceností odpověděl: „Je to moje matka a má se dobře, děkuju.“

Bylo to zřetelné varování, ale místo toho, aby Erica Palmera urazilo, probudilo v něm zájem o toho kluka. Měl odvalu a byl loajální. Jak to viděl Eric, na loajalitu k matce, jako byla ta Aidenova, jste museli mít koule. Většina chlapů by tu děvku dřív nebo později poslala do háje.

„To rád slyším, chlapče. Pamatuj, manželky přicházejí a odcházejí, ale mámu máš jen jednu.“

Aiden odpověděl jedním z těch svých pěkných úsměvů a Eric Palmer si řekl, že tenhle kluk se mu líbí. Něco na něm bylo – něco, co mohl využít ve svůj prospěch. Nabídl Aidenovi lahev

vychlazeného piva a pak je vyvedl na terasu kolem svého bazénu. Když se posadili, všiml si, jak se chlapec užasle rozhlíží. Taký viděl, jak se mu lesknou oči; z tohohle kluka by mohl být dealer. A dobrý dealer. Podle Tonyho, který moc rozumu nepobral, to byl matematický génius. A pokud si Eric mohl vybírat, verboval je co nejmladší. Takhle jste si je mohli vycvičit pro různé účely přesně podle svých představ, a když na to měli, postupně se přesunuli k větším a lepším věcem. A když se neosvědčili, vypadli ze hry dřív, než začalo vážně o něco jít. Takhle to chodilo ve světě, kde žili.

„Tak, Aidene, potřebuju někoho, kdo by pro mě sháněl kluky, kteří jsou ještě moc mladí na to, aby je sebrali za vážné zločiny. Potřebuju přesouvat zboží po celém Londýně, a městskou dopravou. Fízlové s dětmi nikdy moc nepočítají. Potřebuju, abys byl jak němej, a kdyby tě náhodou *přece jen* čapli, budeš držet jazyk za zuby, i kdyby ti hrozili já nevím čím. Protože to, čím ti budou vyhrožovat oni, je hotovej čajíček v porovnání s tím, co bych ti pak udělal já, jasný?“

Aiden pokrčil rameny a pevným hlasem řekl: „Budu držet jazyk za zuby, pane Palmere, když zajistíte, aby máma každý týden dostala solidní gáži.“

Eric se podíval po Tonym a oba muži vybuchli smíchy. „No, Tony, řek' bych, že s tímhle klukem to půjde.“

Aiden se napil piva a pak se dal do smíchu s nimi. To se ví, že půjde na univerzitu. Na univerzitu života. Uvažoval, kam ho to asi zavede, a doufal, že někam, kde si přál být.

V autě cestou zpátky do Londýna mu Tony řekl vážně: „Ved sis dobře, hochu. Vážně by sis mohl vydělat pěkněj balík.“

Aiden přikývl a tlumeně řekl: „Neboj, přesně to mám v úmyslu.“

KAPITOLA ČTRNÁCTÁ

1988

„Krucinál, mami, proč se vždycky takhle naleješ?“

Aiden měl vztek. Dneska večer ho toho čekalo hodně a to poslední, co potřeboval, bylo zabývat se mámou a problémy, které si nadělala za celý den strávený pod parou. Aspoň že už zvadla – to bylo vždycky dobré znamení. Znamenalo to, že to brzy zaspí.

Patsy O'Hara obrátil oči v sloup. Osobně už jí měl až po krk, protože to byl on, kdo ji musel vyvléct z dělnického klubu. „Vážně, Aidene, měl jsi ji slyšet! Bylo to neskutečně trapný.“

Aiden bratrovi rozuměl, ale stejně nemohl dovolit, aby se choval neuctivě k jejich matce. „No, v poslední době toho na ni bylo hodně a sám víš, jak špatně snáší konflikty.“

Patsy podrážděně vzdychl. „Tak to je blbý, že je musí sama pořád vyvolávat, co?“

Aiden mu neodpověděl. Každý z nich už to někdy zažil na vlastní kůži – to, co Reeva s lidmi dělala. Mílovali ji a nenáviděli zároveň. Ovšem Aiden jako nejstarší cítil, že má povinnost postarat se nejen o matku, ale taky o celou rodinu a obzvláště o svoji sestřičku.

Reeva se snažila pochopit, o čem se to ti dva baví, ale marně. Pila od deseti ráno a v hlavě už jí nezůstalo vůbec nic. Věděla, že je to její vina, ale nebyla si tak úplně jistá proč. A jak se bokem skácela na gauč a začala tiše chrápat, malá Agnes si lehla vedle ní a snažila se k ní přitulit.

„Co říkali poldové?“ zeptal se Aiden, když je obě přikryl.

Patsy posměšně odfrkl. „To co vždycky, Aidene. ‚Prostě ji vezmi domů.‘ Víš o tom, že se svezla po manželce Velkého Petea, že jo? Je to ta nejmilejší ženská na světě.“

Aiden si znovu povzdechl. „S Velkým Petem a tou jeho bečkou to vyřídím. Naštěstí měl pro mámu vždycky slabost.“

Patsy se uchechl a jízlivě poznamenal: „Jo. Ale problém je v tom, že naše máma má slabost taky pro všechny ostatní.“

Vzápětí dostal ránu tak velkou, že se svalil ze židle na zem. Vzhlédl do Aidenova rozčileného obličeje a nevěřícně zavrtěl hlavou.

„Proč se jí vždycky tak zastáváš?“

Aiden vypadal, že každou chvíli vypění, a Patsy pocítil náznak strachu. „Je to naše matka, a ať už si ostatní myslí cokoli, je to jedinej rodič v našem životě. Jo, občas to přepískne, ale je to jedinej pevněj bod, jakěj kdy budeme mít, a skutečnost, že je to naše matka, vyžaduje – vyžaduje, slyšíš? –, že za ní musíme stát, ať se děje, co chce. Já tě vážně někdy nechápu! Přes všechny svoje chyby ona by za každýho z nás dala život. Je to oběť. Na to nikdy nezapomínej.“

Aiden se ohlédl na dva nejmladší bratry a jemně jim řekl: „Eugene, ty si vezmi Agnes a zkus ji zabavit. A ty, Porricku, dnes máminu prošívanou deku a pořádně ji přikryj. Pochybuju, že dneska ještě zvládne vyjít do schodů.“

Oba chlapi okamžitě běželi splnit, co jim přikázal, tak jako vždycky. Aiden byl hlava domácnosti a oni věděli, že rodinu v mnoha ohledech drží nad vodou.

Aiden vytáhl z peněženky dvacetilibrovou bankovku a tlu-

meně řekl Patsymu: „Dneska večer mám nějakou práci. Kup jim rybu a hranolky a dohlídni na ně, jo? Nevím, kdy se vrátím.“

Patsy si peníze s přikývnutím vzal. Když už chtěl odejít z pokoje, Aiden ho k sobě přitáhl zpátky a pevně ho objal.

„Já vím, jak ti je, Patsy, věř mi. Ale vážně, ona si prostě nemůže pomoci. Znáš ji. Zítra to zas bude ta nejlepší máma na světě.“

Patsy pokrčil rameny a upřímně odpověděl: „Zase zapomněla na Agnes. Jestli se brzy nedá dohromady, za chvíli tu bude oxidovat sociálka.“

Aiden ho ještě jednou objal a tiše zabroukal: „Já vím, bráško. Já vím. Já to spravím, neboj se.“

Patsy se mu vykroutil se slovy: „To doufám, brácho, protože takhle to dál nejde.“

Aiden sledoval, jak bratr odchází z pokoje, a bylo mu do pláče. Měl toho už takhle hodně a Reeviny výstupy byly to poslední, co mohl potřebovat.

KAPITOLA PATNÁCTÁ

Eric Palmer byl šťastný muž. Právě mu prošel největší průšvih na téhle straně Temže, a to díky jednomu jedinému člověku. Když Aiden vešel do Ericovy kanceláře v Green Lanes, spustil se jásot a Aiden, celý růžový studem, se zasmál a přijal skleničku šampaňského.

„Ty jsi hotovej kouzelník. Jak se ti to podařilo?“

Aiden pokrčil rameny. „Řekněme, že umím být celkem přesvědčivěj.“

Eric toho kluka obdivoval. Mohl tušit, že v místnosti plné svědků nedostane z Aidenova ani slovo. A v tom spočívala jeho nádhra. Ani na záchod by nešel, aniž by si to předem promyslel a naplánoval do nejmenšího detailu. Zločin měl v krvi.

„Pojď se mnou, synku, popovídáme si.“

Aiden ho ochotně následoval. Erica Palmera si oblíbil, obdivoval ho. Ale především si přál *být* jako on.

V zadní kanceláři jim Eric oběma nalil velkou skleničku brandy, a když jednu podal Aidenovi, vážně řekl: „Je třicet let stará a mnohem lepší než ta šumivá sračka. Tak, a teď mi pověz, jak jsi to provedl.“

Aiden urskl brandy a zakašlal, když ho silný alkohol zaškrá-

bal v krku. Líbilo se mu, jak pálí, když mu klouže do žaludku. Zvedl skleničku k přípitku a upřímně řekl: „Na tohle bych si dokázal zvyknout, pane Palmere.“

Ericovi se líbily Aidenovy zdvořilé způsoby – pořád mu říkal pane, což podle Erica o mnohém vypovídalo. Byl to vysoký pohledný mladík a vypadal mnohem starší než na svých devatenáct let.

Aiden si sedl na židli naproti Ericovi a tichým hlasem, který používal, když mluvil o obchodu, pronesl: „Tátu mladýho Jimmyho Crofta chytili s velkou zásilkou a půjde sedět, s tím se už nedá nic dělat. Tak jsem Jimmymu řekl, ať tátovi vyřídí, že když se přizná, jeho rodina bude týdně dostávat stovku a pro něj bude připravená práce, až vyleze ven. Taky jsem mu řekl, že bude postaráno o všechny jeho dluhy. Je to deset táců, ale za tuhle cenu to vyjde vážně lacino. Všichni jsme věděli, že mu Johnny Brooke bude dělat nepřijemnosti, dokonce i v base, že se nasere do jeho rodiny, jen aby dostal své prachy. Proradnej hajzl je to. No vážně, kdo si vezme na mušku něčí ženskou a děcka? Jedině úplnej kokot. Takže, taková je situace.“

Eric byl šťastný jako blecha. Aiden je dostal z parádního průseru a bude je to stát jen deset táců. Co víc by si mohl přát?

„Co bylo potřeba oznámit, to je už venku. To hlavní jsem řekl Jimmymu a on to poslal dál. Nic jsem neříkal, dokud jsem si nebyl jistý, že je to pod kontrolou. Navíc, někdo z té bandy –“ ukázal palcem k zavřeným dveřím „– by mohl mít potřebu se k tomu vyjadřovat a tím by to celý potopil. Tohle vyžadovalo ticho a samotu, jestli mi rozumíte. On teď půjde ke dnu s klidem, protože bude vědět, že o jeho dluhy je postaráno a jeho rodina nebude na mizině. Taky jsem zajistil, aby to v lochu neměl moc těžký. Bude mít svoji vlastní celu a tak dále. Vzhledem k tomu všemu to bylo to nejmenší, co jsme pro něj mohli udělat.“

Eric Palmer měl sto chutí Aidena políbit. Úplně sám vyřešil velmi vážnou situaci, a udělal to tiše a bez fanfár. Tenhle kluk

měl talent na řešení problémů. Viděl, co je třeba udělat, a pak to udělal, aniž by se potřeboval ohánět silou, výhrůžkami nebo násilím – samozřejmě pokud by to nebylo nezbytně nutné.

„Určitě nebude škodnej, synku. Dostal mě z pořádný bryndy. A co se týče Dennise Harpera...“

Aiden ho zarazil zvednutou rukou a vážně řekl: „A to je ta druhá věc. Dennis nás bohužel včera opustil – předávkoval se ve Scrubs heroinem. Drogy, co? Ve vězeních je to poslední dobou strašnej problém.“ Napil se brandy a pak dodal: „To mě stálo pět set babek. Jeden chlap mi dlužil laskavost.“

Ericovi Palmerovi poprvé v životě došla slova. Dennis Harper mu dělal hlavu už bůhvíjak dlouho, a pořád se mu nemohl dostat na kobytku. A tomuhle klukovi se to podařilo, což ho okamžitě posouvalo do úplně jiné ligy.

Aiden si vychutnával Ericův očividný obdiv, který popravdě očekával. Dokonce si to takhle celé naplánoval. Měl namířeno vysoko a byl rozhodnutý klást si cestou svoje vlastní podmínky.

Eric Palmer vyskočil ze židle a prudce mu potřásl rukou. Aiden viděl vděk v jeho očích, v jeho postoji, v celém jeho chování.

„Ty jsi hotovej poklad, hochu! Nemůžu uvěřit, že se ti to povedlo.“

Aiden, který se vždycky držel zpátky, dokud si nebyl jistý výsledkem, odpověděl tlumeně: „No, počkejme a uvidíme. Nikdy neříkám hop, dokud nepřeskočím.“

„Tohle už je hotová věc, hochu. Už mě o tom informovali – i když nám nebylo jasný, proč o mně v souvislosti s tím nepadlo ani slovo.“

Aiden nenuceně pokrčil rameny. „Rád jsem pomohl.“

Eric byl nadšený a velkoryse prohlásil: „Ty to dotáhneš daleko, a já ti s tím pomůžu.“

Aiden nasadil jeden z těch svých hezkých úsměvů, díky kterým byste mu uvěřili úplně všechno. A Eric Palmer mu to baštil i s navijákem.

„Tak pojď, vrátíme se na oslavu. Ty, můj hochu, si zasloužíš prožít noc svého života.“

Aiden O'Hara nic menšího ani neočekával. Dokázal zdánlivě nemožné, i když to v mnoha ohledech byla jen šťastná náhoda. Potkal ty správné lidi na těch správných místech v tu správnou chvíli. To ale nikomu vykládat nehodlal, a už vůbec ne Ericovi Palmerovi.

KAPITOLA ŠESTNÁCTÁ

Aiden se vrátil domů ve dvě v noci do další hádky mezi Tonym Brownem a svou matkou. Byl opilý a na jejich výstupy neměl náladu. Tonyho mu bylo vlastně líto, protože věděl, že navzdory všem máminým kiksům mu na ní skutečně záleží. Navzdory všemu s ní zůstával. A Reeva dávala zabrat všem zúčastněným.

„S tím jdi někam!“ Ten hlas zněl hlučně, agresivně. Když Aiden vešel do domu, uviděl svou matku, probuzenou a připravenou se hádat, a Tonyho, skloněného nad ní. Ale byl to strach v Tonyho tváři, když uviděl Aidenův vcházet, který Aidenův skutečně zasáhl. Vypovídal totiž o tom, o kolik dnes večer vzrostla jeho reputace. A taky to v něm probouzelo smutek, protože kromě Tonyho nepoznal nikoho, koho by kdy třeba jen vzdáleně mohl považovat za svého otce. Tony ho navíc představil Ericu Palmerovi, a kromě toho vydržel s Reevou déle než kdokoli jiný – jak to vypadalo, dokonce kvůli ní odešel od své ženy. A to byl sám o sobě přímo heroický čin.

„Poslouchej, Aidene, já ji nechtěl praštit nebo tak...“

Aiden se na něj zděšeně podíval. „No jasně že ne! Do prdele, Tony. To jsem já, Aiden. Víš, co tahle dokáže.“ Usmál se na mámu. „Tak už jsi vystřízlivěla? A zase ti otrnulo?“

Reevě to vzalo vítr z plachet. Vztek ji opustil tak rychle, jak ji popadl. „Jsi v pořádku, synku?“

Tony tiše vydechl úlevou. Aiden takhle na lidi působil, a na Reevu obzvlášť. Ti dva se navzájem zbožňovali. A Tonyho to kupodivu netrápilo, protože věděl, že nebýt jejího nejstaršího syna, Reeva by už dávno úplně ztratila směr.

„Jsem v pořádku, mami, samozřejmě, na rozdíl od tebe. Uvědomuješ si, že jsi dneska zase zapoměla na Agnes? Zatímco ty jsi nasávala a obouvala se do manželky Velkýho Petea, tvoje dcera zůstala úplně sama.“ Aiden se usmál na Tonyho a mírnějším tónem řekl: „Tony, buď tak hodnej a postav na čaj, ano? Já si potřebuju popovídat tady s matkou roku. Trochu jí promluvit do duše.“

Tony mu milerád vyhověl. Věděl, že z kuchyně stejně uslyší, o čem si povídají, a tak se tiše vzdálil. Potěšilo ho, když cestou zachytil kající výraz v Reevině půvabném, byť někdy nesnesitelném obličejí. Vážně to byla ta nejprotivnější ženská, na jakou kdy narazil. Ale stejně jako Aiden ji vlastně docela chápal. Aiden mu jednou vysvětlil, že jeho máma si je tak jistá, že ji každý muž nakonec opustí, že je od sebe všechny instinktivně odhání. Očividně to mělo co dělat s tím, že ji jako malou opustil otec. Na Tonyho to popravdě bylo celé trochu moc komplikované. Ale dokonce i ve škole tvrdili, že Aiden je bedna, takže Tony soudil, že ten kluk ví, o čem to mele. A tak Tony uvařil čaj.

Reeva byla kající jako vždycky po opici a poslouchala svého syna s přiměřeně tragickým výrazem ve tváři. Tenhle její trik naposledy fungoval, když bylo Aidenovi devět, ale teď nebyla vhodná chvíle ji na to upozorňovat.

„Podívej, mami, dneska jsi zase zapoměla na Aggie, a to vážně není dobrý, co říkáš? Nejen proto, že by jí mohli ublížit nebo ji unést, ale zase by to na nás mohlo poštvat sociálku. A to je to poslední, co teď potřebujeme.“

Mluvil na ni tichým, rozumným hlasem, a ona si toho cenila. V hlavě jí bušilo a v puse měla jako na poušti. Věděla, že

to pěkně podělala, a teď chtěla jen cigáro, hrnek čaje a postel – v tomhle pořadí.

„Kde je Agnes?“

Aiden potlačil úsměv. „V posteli, stejně jako ostatní. Ale myslím to vážně, mami. Náš Patsy je na tebe nabroušenej a já se mu vůbec nedivím.“

Reeva zavřela oči a přikývla. Pak si zapálila cigaretu a byla vděčná, když Tony donesl čaj. Přitom na ni mrkl a to ji málem rozplakalo. Zůstal s ní déle než kdokoli jiný, a přestože se nemohla ubránit pocitu, že je to jen díky Aidenovi a jeho obchodnickému talentu, opravdu věřila, že někde v Tonyem Brownovi je kus chlapa, kterému na ní upřímně záleží. Jenom stejně jako ostatní netušila, kde se tahle část ukrývá. Čaj ji posilnil, a tak se vsedě narovнала. S Reevou se to mělo tak, že i po všech dětech, po všem tom pití a drogách to pořád byla nádherná žena.

„Slibuju, Aidene. Polepším se. Ale dneska jsem měla mizernej den. Ta stará rašple ze samošky se do mě zase navezla. Neměla jsem na to náladu. Co jsem jí sakra kdy udělala? Pokaždý, když tam přijdu, se tváří, jako bych jí vyvraždila rodinu. Ohrnuje nos a kouká na mě svrchu.“

Aiden se smíchem odpověděl: „Vzala sis pět dexedrinů, mami. Dneska jsem si podal Billyho Marshalla a řekl mu, že jestli ti ještě prodá něco jinýho než vatový tampony, tak ho zabiju. Tak si tyhle pohádky nech pro Agnes, jo?“

Navzdory rozmrzelosti se Reeva zasmála s ním. Věděla, kdy nemá cenu zapírat. A Tony kroutil hlavou nad touhle rodinou, která se uměla do krve poštekát a v příští chvíli se tomu společně zasmát.

KAPITOLA SEDMNÁCTÁ

Agnes seděla Aidenovi na klíně a on ji pevně tiskl k sobě. Na Erica Palmera dělalo dojem, že se ten hoch stará o rodinu jako otec. Když Aiden vzal kousek krémového dortu a podal ho sestře, Eric se málem rozbřečel a lekl se, jestli na stará kolena neměkne. Jeho vlastní děti, to byli rozmazlení spratci, kteří se zajímali jen sami o sebe. Tenhle kluk vlastními silami držel pohromadě celou rodinu, což s matkou jako Reeva byla práce na plný úvazek.

„Dort mám ráda, Aidene.“

Aiden se na Agnes usmál a něžně řekl: „Dort má rád každý, zlatíčko. Bůh dorty vynalezl, abychom mohli slavit narozeniny a aby nás mělo co utěšit ve chvílích, kdy je nám smutno. Nic člověku nespraví náladu tak jako kousek dortu, co říkáš?“

Děvčátko se radostně zasmálo. Ericovi neušlo, že je to krásné dítě; s těma velkýma modrýma očima a uhlově černými vlásky ta malá vypadala, jako by v sobě měla kus arabské nebo turecké krve. A jestli bude roslá po matce, Aiden od ní bude muset odhánět chlapy brokovnicí.

Eric si vzpomněl na mladou Reevu. Bože, ta uměla dostat i dospělého mužského do kolen jediným úsměvem. Potíž byla

v tom, že většinou skončila na kolenou sama. Takovou holku abyste pohledali. Sám s ní spal – samozřejmě ještě před tím, než porodila všechny ty děti.

Teď seděl v kavárně na Roman Road a vedl obchodní jednání a tenhle kluk přivedl svoji nejmladší sestru, protože jak Ericovi vysvětlil, jeho matka byla indisponovaná. Eric tušil, že tu indispozici způsobila kocovina jako z praku.

„Jde o to, Aidene, že podle mě přišel čas představit tě mým dalším obchodním partnerům. Všichni tě znají a já si myslím, že by ti prospělo seznámit se i s ostatními podniky, do kterých dělám.“

Aidenovi to znělo jako rajska hudba. Znamenalo to totiž, že si ho Eric vychovává jako svého nástupce, pokud se samozřejmě ukáže, že se na to hodí.

Vážení čtenáři,

právě jste si přečetli přesně deset tisíc slov, jež jsme vám na základě svolení autora mohli nabídnout jako bezplatnou ukázkou. Pokud chcete číst dál, stačí maličko: koupit si tuto knihu u vašeho oblíbeného prodejce elektronických knih. Přejeme příjemný čtenářský zážitek!